

DE MAGISCHE WERELD
ONDER DE VLOER.

TRALUISE MURIS

“DE MAGISCHE WERELD ONDER DE VLOER.”

Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Wereldwijd geregistreerd.

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken zijn **veilig zonder reclame** of gebedel voor goede doelen of stichtingen **gratis voor eigen gebruik** te downloaden of te printen van **kinderboek-online.nl**

Deze kindvriendelijke site is voorzien van keurmerken.

BLADZIJDE HOOFDSTUK

3	1	Jack vindt een toverboek.
6	2	Het kleed en de tafel.
9	3	De kleine wezentjes.
13	4	Mama wil wakker worden.
16	5	Jack daalt af.
19	6	Ala da kabam de diedel boem!
23	7	De echte bruid.

GROEN WOORD? KLEMTTOON.

Dikke letters? Harde stem.

Tussen enkele lange woorden staat een afbreek-streepje.

HOOFDSTUK 1

JACK VINDT EEN TOVERBOEK.

Jack heeft geen werk.

Hij krijgt geen baan omdat hij te oud zou zijn.

Jack is 47 jaar, hij kan dus nog een tijd mee.

Moedeloos tuurt hij op internet en in kranten.

Hij is er ziek van en dat wordt alleen maar erger nu zijn huur is opgezegd. (Zonder huis)

Als hij in de supermarkt naar goedkope boodschappen zoekt, botst hij tegen een vrouw.

— ‘Sorry,’ mummelt Jack.

— ‘Wat zoekt u?’ vraagt de vrouw.

— ‘Het goedkoopste van het goedkoopste,’ mummelt Jack. ‘Ik moet toch eten?’

Hij begint een gesprek, hij vertelt haar dat hij grote zorgen heeft nu hij zijn huis uit moet.

— ‘Kunt u met kinderen overweg?’ vraagt zij midden in zijn gesprek.

— ‘U kunt bij mij komen werken.

U krijgt een kamer en u eet mee.

Natuurlijk krijgt u ook betaald.

U moet wel op mijn kinderen passen en het huishouden doen en ‘s- avonds koken.

Kunt u dat? Bent u wel een beetje netjes?

Als u wilt, kom dan vanavond langs.

Dan is iedereen thuis.’

Zij geeft hem haar adres.

Omdat Jack geen andere kans ziet om aan werk te komen, zegt hij dat hij komt.

Diezelfde avond heeft hij werk.

Hij krijgt een ruime kamer waar hij bijna al zijn spulletjes kwijt kan.

Jack verhuist meteen omdat hij de volgende dag al moet werken.

Hij verzorgt de kinderen en het huis.

Hij doet de boodschappen en kookt.

Omdat Jack dit werk niet gewend is, is hij 's- avonds bekaf.

Toch heeft hij plezier in zijn werk.

Op een dag loopt hij met de kinderen naar het park.

Als de kinderen in het speeltuintje spelen en hij op een bankje zit, ziet hij een boek liggen.

Het ligt tussen brandnetels in een modderplas.

Het boek is vuil en kleddernat.

Hij pakt het op en bladert erin.

— 'Mm, wat een gek boek,' denkt hij: 'het lijkt wel een toverboek.'

Maar toverboeken **bestaan'** toch niet?

Ha, ha, wat leuk,' grinnikt Jack: 'misschien kan ik het voor de kinderen gebruiken!

Dan kunnen we goochelen!'

Thuis legt Jack het natte boek op de verwarming. Het glijdt er plotseling af, het valt open.

— ‘Wat staat daar toch geschreven?’ denkt Jack. Zijn ogen turen als kleine halve maantjes naar de letters.

Hij pakt het boek van de vloer om het beter te kunnen lezen.

Opeens worden de letters wazig en dan weer langzaam helder.

Dan verdwijnen zij plotseling in het niets om daarna weer duidelijk te verschijnen.

Dat ritme gaat steeds sneller.

Omdat het moeilijk leesbaar is spelt Jack de woorden eerst en zegt ze dan hardop.

Dan... met een overdonderend geruis ontstaat er een gat in de vloer gevolgd door felle licht-flitsen.

Al even plotseling verschijnt er een geheim-zinnige roze gloed boven het gat.

— ‘D, d, dit kan toch niet?’ mummelt Jack geschrokken. ‘Deed ik d, dat?’

HOOFDSTUK 2 HET KLEED EN DE TAFEL.

Jack staat te trillen in het midden van de huiskamer.

Het is niet zijn eigen huiskamer.

Het is de huiskamer van de familie waar hij oppast en het huishouden doet.

Dat maakt het allemaal nog erger.

Want, hoe komt dat gat in de vloer?

Dat deed **hij** toch met het toverboek?

— ‘Oei,’ denkt Jack: ‘er moet iets overheen.

Als ze dit gat zien worden ze kwaad.

Ik heb een idee, ik leg er een kleedje over.

Maar... wat, als 1 van de kinderen in het gat valt?

Dan breken zij een been.

Een tafel! Ja, ik zet een tafeltje boven het gat.’

Jack legt een kleedje over het gat.

Dan zet hij er een tafel bovenop.

Het ziet er gek uit, zo midden in de kamer.

— ‘O jeetje, straks ontdekken zij dat gat.

Dan krijg ik op mijn kop en veel vragen.

Zij zullen mij het huis uitgooien, dan zit ik weer zonder werk.

O jee, dat tafeltje moet weer van zijn plaats want ik zie een kuil. Ik zal die vloer moeten maken.

Gelukkig zijn de kinderen nog niet thuis.’

De diep ongelukkige Jack haast zich naar een doe het zelf winkel.

Hij koopt nieuwe planken voor de vloer en beits (is verf) om het te kleuren.

Eenmaal thuis begint hij haastig aan zijn grote klus. Daarna legt hij het kleedje over de vloer en plaatst het tafeltje terug.

Hij schuift een stoeltje aan en gaat er op zitten.

“Kraak, krak”, klinkt het plots.

— ‘O nee, vloer kraakt. De planken buigen door! Ik ben ook geen goede klusser,’ jammert hij.

Uit verveling pakt hij het boek.

Hij bekijkt het van alle kanten.

— ‘Dan is het dus **toch**’ een soort toverboek.

Het is **echt**’ geen leuke!

Ik hoopte dat ik leuke goochel-trucjes kon doen.

Dat zouden de kinderen best spannend hebben gevonden.’

Jack tuimelt inslaap.

Hij wordt pas wakker als iemand op de deur bonst.

— ‘O, o,’ geeuwt Jack: ‘daar zijn de kinderen al.’

— ‘Hallo oom Jack, we zijn er weer!’

De school was leuk joh! Gaan we zo knutselen?’

— ‘Ach kindertjes, ik ben zo moe.

Mag het alsjeblieft een andere keer?’

— ‘Waarom staat ons knutsel-tafeltje daar dan?

Waarom staat die in het midden van de kamer als wij niet mogen knutselen?’

— ‘Omdat de vloer kapot is.

Ik danste door de kamer en zakte plotseling door de vloer.

Het is gemaakt maar jullie vader moet het maar beter doen.’

Na het eten en de afwas loopt Jack naar zijn kamer.

Hij is helemaal vergeten te vertellen dat er een gat in de vloer was.

Hij vergat ook te vertellen dat de planken nog niet goed vast zitten.

Op dat moment ergert mama zich aan het tafeltje dat daar niet hoort te staan. Zij tilt het op.

Maar als zij op een nieuwe plank staat, raakt die los. Zij stort op een stenen trap en dendert holderde-bolder met de plank omlaag.

HOOFDSTUK 3 DE KLEINE WEZENTJES.

Mama ligt op de stenen trap.

Hoog boven zich ziet zij het licht vanuit de huiskamer.

Zij **moet'** proberen om boven te komen!

Au, wat doen haar benen en rug zeer.

Als zij probeert om rechtop te staan, stoot zij zich lelijk aan het lage plafond.

Door de klap stort zij verder naar omlaag.

Nu komt zij minder hard terecht.

Zij plonst in het water.

Het is koud, nat en pikkedonker beneden.

Omdat zij niets ziet, zoekt zij de trap.

Die zou hier toch ergens moeten zijn?

Zij weet niet dat de trap ergens boven ophield.

Mama begrijpt het niet, is dit een nacht-merrie?

Is er onder haar huis een geheime ruimte?

Zij is er eigenlijk te groot voor, maar nu begint zij heel hard te huilen.

Zij voelt zich erg alleen en het is heel eng in het donker.

— 'Help, help,' snikt zij: 'kan iemand mij helpen?'

Zij weet best dat zij geen antwoord krijgt.

Of toch wel? Zij hoort iets.

Kleine stemmetjes weer-kaatsen tegen de stenen muren.

Twee miezerige kleine wezentjes fladderen door de donkere tunnel.

— ‘Heb jij dat ook gehoord? Ik hoorde iemand huilen. St, stil, laten wij even op de muur gaan zitten. Dan horen wij waar het vandaan komt.’

Nu de wezentjes als vliegen op de muur zitten, horen zij over-duidelijk iemand huilen die plonzend door het water loopt.

Zij fladderen eropaf.

Ze hopen dat het geen monster is want daar zijn zij erg bang voor.

Wat zijn zij blij als zij mama ontdekken.

Zij denken dat het een bruid voor de koning is.

— ‘Kom,’ roepen zij: ‘onze koning verwacht u.’

Mama denkt nu **echt** dat zij droomt.

Natuurlijk ligt zij in haar bed!

Daarom droomt zij over elfjes in een griezelige donkere ruimte.

Omdat de wezentjes verlicht zijn, plonst zij achter hen aan.

Dan, als zij hoek na hoek is omgegaan, doemt er een ijzeren hek op.

Zij kan niet tussen de spijlen door, daar is zij te dik voor.

De kleine wezentjes wel.

Die vliegen snel verder.

Mama staat voor een hek dat niet open wil.

— **‘Ik krijg het hek niet open, kom terug!’** schreeuwt zij angstig.

‘Wat een nare droom! Ik wil wakker worden!’ Zij morrelt en zij rammelt aan het hek.

— **‘Help, help kom terug! Het hek kan niet open!’**

Gelukkig verschijnen de wezentjes weer.
Omdat zij zien dat hun nieuwe koningin niet door het hek kan, gaan zij hulp halen.
Wel een uur later komt de koning zelf te hulp.
— ‘Ik ben zo nieuws-gierig naar mijn bruid!
‘Welkom liefje,’ roept hij vanuit de verte.

De koning die zelf ook licht uitstraalt is verre van knap. Hij lijkt op een dier, een gekleurde leeuw. Zijn grote zwarte ogen twinkelen verheugd als hij zijn mooie bruid ziet.

— ‘O lieverd, eindelijk ben jij er dan.
We maken een groot feest ter ere van onze bruiloft.
Maar eerst open ik het hek zodat ik je beter zie.
Je zult wel blij zijn meisje, ik heb een prachtige bruidsjurk voor je.
Ons feest zal snel beginnen want ik kan niet wachten totdat ik je mag kussen.’

HOOFDSTUK 4

MAMA WIL WAKKER WORDEN.

— ‘Dat moet een trol zijn,’ zucht mama: ‘maar dan 1 met een kroon.

Die komen voor in sprookjes. Wat een lelijkerd!’

Het hek piept en kraakt als die open gaat.

— ‘Kom, dan laat ik jou, jouw verblijf zien. Totdat de grote dag daar is, woon je daar.’

— ‘Ik woon boven meneer de Koning,’ protesteert mama: ‘en ik ben al getrouwd. Ik heb zelfs al 2 kinderen.’

De koning luistert niet naar mama, alleen naar zichzelf.

— ‘Gelukkig heb jij het boek ge-opend.

Net op tijd want ik begon mij grote zorgen te maken.

Een koning hoort namelijk niet lang alleen te blijven. Er moeten kinderen geboren worden.’

— ‘Ik heb helemaal geen boek ge-opend, ik viel in een gat.

Ik heb nooit geweten dat er een geheime ruimte onder onze vloer was.

Wat voor een soort boek bedoelt u?

Ik heb geen boek die liggen boven in de boekenkast.’

— ‘Het magische boek opent de magische wereld onder de vloer. Als die niet ge-opend was, was jij nu niet hier. Heb jij het boek niet bij je?’

— ‘Nee, magische boeken bestaan niet.’

De koning lacht, zijn warme hand pakt mama’s hand.

Samen beklimmen zij een andere hoge steile trap.

— ‘Zoals ik al zei, is de tijd gekomen om te trouwen.

Ik ben blij dat mijn bruidje wonder-mooi is. Kijk, zie jij daar dat witte paleis?

Dat is voor jou,’ zegt de koning trots.

— ‘Nu moet ik toch **echt** wakker worden,’ schreeuwt mama boos.

‘Is dit een nacht-merrie? Trouwen?’

Ha, ha, ik kan toch niet met een lelijke trol trouwen? En als ik niet droom moet ik toch echt terug! Ik heb al een lelijke man en 1 is genoeg!’

De ogen van de koning staan meteen heel treurig.
In zijn ooghoeken verschijnen tranen.

— ‘Ik voel mij erg gekwetst en ik ben erg teleurgesteld. Ik ben geen trol.

Trollen zijn kwaad-aardige wezens.

Wil jij mij niet? Is mijn paleis niet mooi genoeg?
Zeg mij wat je wilt dan geef ik het aan jou.’

— **‘Ik wil helemaal niks! Ik moet naar boven!
Ik moet naar mijn kinderen!’**

Mama rukt zich los, zij daalt zo snel mogelijk de steile trap af naar de gangen vol water.

De koning staat boven aan de trap.

Hij gooit haar de sleutel na.

— ‘Verdwaal niet,’ roept hij haar na.

‘Anders wacht jou een gewisse dood.

Je **kunt** niet zomaar weg uit de magische wereld,
daar heb je dat boek voor nodig!

Had jij die onderweg in het water verloren?

Zal ik je helpen zoeken? Kom alsjeblieft terug!’

Mama luistert niet, zij is boos omdat zij niet wakker wordt. Die gekke trol ook met zijn verhaal over trouwen en een boek dat niet eens bestaat.

Beneden is het volkomen duister.

Het is koud en nat. Mama hoopt dat zij gauw wakker wordt want zij vindt haar droom erg naar.

HOOFDSTUK 5 JACK DAALT AF.

— ‘**Jack, Jack kom gauw!**’ schreeuwen de kinderen. ‘**Mama is door de vloer gezakt! Wij hoorden haar om hulp schreeuwen maar de trap houdt op. We kunnen niet verder!**’

— ‘Rustig, rustig, ik begrijp jullie niet. Waar hebben jullie het over!’ reageert Jack geschrokken.

— ‘We dachten eerst dat mama buiten was dus zochten we daar. Toen wij binnen gingen zoeken zagen wij dat gat in de huiskamer-vloer. Papa is ook weg, wij kunnen hem niet vinden. Wij probeerden hem te bereiken maar hij reageert niet. Zijn telefoon is dood. Misschien is de accu leeg.’

— ‘Jullie hadden het toch over een trap, bedoelen jullie de zolder-trap?’

— ‘Nee de trap in de huiskamer, de trap in het gat. De trap houdt ergens in het midden op. Het gat is nog veel dieper.’

— ‘Een trap in het gat?’

Nee dat had ik niet ontdekt. Volgens mij was dat gat niet zo diep. Ik kom wel even kijken. Misschien ligt er een piraten-schat beneden.’

— ‘Doe niet zo leuk Jack!

Onze moeder is naar beneden gevallen. Misschien is zij gewond of erger!’

Jack schrikt als hij de trap ontdekt.

— ‘Wat gek, die was hier toch eerst niet?

Daar ligt een druppel bloed op een tree!

Ik zal meteen de alarmlijn bellen.

Ik vertel dat jullie moeder in een diep gat onder het huis is gevallen en dat ik zelf vast ga zoeken.

Jullie blijven hier op de politie wachten.

Ik ga alleen naar beneden en zal jullie moeder redden.

Ik pak mijn klim spullen.

Maken jullie jezelf niet al te druk, misschien mankeert jullie moeder niets.

Laten we dat maar hopen.

Mocht jullie vader thuis-komen, zeg je dat ik al beneden ben.’

Jack rent naar zijn kamer en nog geen drie minuten later is hij klaar om in het gat af te dalen.

De kinderen bibberen van spanning naast het gat.

Zij wachten op hun vader.

Zij weten niet dat hun vader ergens beneden is.

Die was naar beneden gelopen omdat hij zijn vrouw hoorde schreeuwen.

Ook hij viel in het donkere koude water.

Onder-tussen heeft hij haar gevonden.

Maar hoe moeten zij naar boven?

Er is geen trap en de wand is te steil.

Gelukkig is Jack onderweg. Die laat zich niet in het water storten. Hij heeft van alles bij zich om bergen te beklimmen. Alleen daalt **hij** eerst af.

Stenen brokkelen spontaan af als hij steun zoekt voor zijn voeten. Als die in het water vallen echoot het rondom. Ook het geluid van

stemmen echoot tegen de muren.

Hij hoort er meerdere.

Hoeveel mensen moet hij eigenlijk redden?

Dat zal wel een hele klus worden! Jack is bijna beneden, hij schat dat hij nog 8 meter moet.

Hij heeft het grootste stuk gehad.

Boven loopt de politie over de trap. Als zij door hebben dat die opeens ophoudt gaan zij snel terug. Er zijn reddings-werkers nodig.

HOOFDSTUK 6

ALA DA KABAM DE DIEDEL BOEM!

Jack is beneden.

Hij staat in het water en ontdekt dat hij in een onder-aards gangen-stelsel is.

Met een krijtje tekent hij een pijltje op de muur met het cijfertje 1 ernaast.

Dan is de volgende muur aan de beurt.

Telkens komt hij verder totdat hij bij het hek staat.

Het hek is afgesloten. Hoe zou hij daar doorheen kunnen komen?

Hij trekt en rammelt aan het hek.

Vanuit het donker komen twee grote vlinders op hem af. Hij weet niet dat het elfjes zijn.

In zijn nabijheid geven zij geen licht omdat hijzelf led lampen mee-draagt.

— ‘Wie bent u nou weer!’ roepen de vlinders verbaasd. Het wordt hier wel druk.

Komt u ook voor de bruiloft?’

Jack weet inmiddels dat hij een echt toverboek had gevonden.

Hij reageert daarom: ‘precies, ik kom voor de bruiloft. Doe het hek maar open dan kan ik erdoor.’

De vlinders vliegen weg en komen terug met de poort-wachter.

— ‘Sorry, de sleutel heb ik niet.
Even geduld ik ga een reserve halen.’
Als hij terug is vraagt hij: ‘ik laat u niet door als u
het magische boek niet bij u hebt.’

Jack grabbelt in zijn rugtas en haalt het boek
te-voor-schijn.

Hij vraagt: ‘pardon meneer, hebt u hier beneden
een blonde vrouw gezien?’

— ‘De vrouw die door het magische gat kwam?
Die is boven, zij is bij de koning.
Verder weet ik niets. Gaat u ook naar boven.’

De poort-wachter wijst naar een hoge steile trap.

— ‘Is zij niet beneden?’

‘Is zij hier niet verdwaalt?’ vraagt Jack.

— ‘Luister jij eens even vriend, ik heb vandaag nog
meer te doen hoor!

Kijk in het boek! **Dat**’ vertelt je wel waar ze is.’

— ‘Waar moet ik dan kijken?’ verzucht Jack.

‘Kunt u de bladzijde aanwijzen?’

— ‘**Hier sufferd! Moet ik het soms voorlezen?**

Ala da kabam de diedel boem!’

De poortwachter zegt boos: ‘**zie je wel domoor?**

Zij is boven!

**De trap geeft licht als teken dat zij bij de koning
is. Het feest is boven. Verder weet ik niets.’**

Jack rent de trap op.

Hij verwondert zich over de magische wereld.

De lucht ruikt hier anders dan in de drukke stad.

De hemel is helder blauw en een zoete bloemen-geur vult zijn neusgaten.

Hij wandelt naar het witte paleis omdat hij daar de koning verwacht.

Maar een wachter stuurt hem naar een ander gebouw. Hij wordt meteen naar de troonzaal gebracht.

De koning zit op zijn zetel en de moeder van de

kinderen zit naast hem.

De vader van de kinderen wordt vast-gehouden door de koninklijke garde van de koning.

— 'Wie bent u?' vraagt de koning.

— 'Ik ben Jack, ik kom die 2 halen.'

Zij moeten weer terug naar de gewone wereld.'

— **‘Niets daarvan!’** zegt de koning streng.
Zij wordt mijn bruid en die lelijke man daar,
die stuur ik naar beneden.
Hij zal nooit meer boven mogen komen.
Hij zal eeuwig in het donker door het water moeten
zwerven.’

Jack haalt het toverboek tevoor-schijn, hij zegt:
‘dan tover ik hier een gat en gooi ik u erin.’

De koning lacht Jack uit, hij is vreselijk boos dat die
de bruid wil meenemen.

Hij bedenkt nare plannen voor Jack.

— ‘Ha, ha, je kunt hier geen gat maken.
Je bent al beneden. Jij bent in mijn wereld!’
Dit is een magische wereld onder de vloer.
Maar vertel eens, hoe kom jij aan mijn magische
boek? Geef hier!’

Jack vertelt dat hij het boek in de gewone wereld
tussen de struiken vond en dat hij het meenam.
Hij zegt ook dat het boek viel en dat er een tover-
spreuk instond waardoor de vloer opende.
Hij vertelt dat de moeder van de kinderen erin viel
en dat haar man er ook in-gevallen moet zijn.
Jack vindt dat de 2 nu naar huis moeten.

HOOFDSTUK 7 DE ECHTE BRUID.

— ‘Jij had het boek moeten laten liggen waar het lag. Dan was mijn echte bruid hier-naar-toe gekomen,’ briest de koning nijdig.

De koning denkt dat zijn bruid nooit zal komen. Zij zal nooit in de magische wereld terecht kunnen komen.

Hij kookt van woede.

Op dat moment stormen er soldaten binnen.

— ‘Sire,’ roepen zij. **‘We hebben hun soldaten gevangen. Zij liepen beneden in de gangen met enge monsters.’**

— ‘Ha, ha,’ lacht Jack: ‘dat zijn de reddingswerkers en die monsters zijn hun honden.

Nee Sire, zij komen u geen kwaad doen.

Zij komen ons halen.’

— ‘Meneer Jack,’ zegt de koning. ‘Ik begrijp het nu. Neem het boek weer mee en leg het snel weer terug waar je het vond.

Wachters laat iedereen vrij!

Zij moeten snel terug naar de gewone wereld.’

Nog geen half uur later staat iedereen bij het hek.

De poort-wachter sluit het hek achter hen.

De reddingswerkers helpen iedereen naar boven.

Jack klimt zelf en nog dezelfde dag loopt hij naar het bankje in het park.

Hij legt het boek weer voor-zichtig tussen de brand-netels.

Dan loopt hij naar een ander bankje.

Want iemand moet het boek toch openen en dat wil hij zien.

Als Jack plotseling in zijn bran-de-rige ogen wrijft, ziet hij nog net op tijd een mooie dame.

Zij opent het magische boek.

Plotseling verschijnt er een gat tussen de brand-netels.

Omdat hij de dame erin ziet verdwijnen, staat Jack op om in het gat te kijken.

Maar... het gat is weg!

Er ligt alleen een modder-plas en de brand-netels staan ernaast.

Jack rent naar huis om het te vertellen.

Hij wil vertellen dat hij de nieuwe bruid van de koning heeft gezien.

Als hij hijgend thuis komt, laat papa de plek zien waar eerst een gat was.

— ‘Er is geen gat meer,’ zegt hij.

‘Het lijkt alsof het er nooit was.

De vloer is weer heel.

Zie, de oude planken liggen er zelfs op.’

Hij stampt op de plank waar het gat onder was.
— ‘Toch heb ik deze plank los-gehaald voor jou.
Zo kun je met je eigen ogen zien wat eronder is.’

Papa tilt de plank op.

— ‘Nou moe! Beton, er ligt beton onder de vloer,’
reageert Jack.

— ‘Dat beton ligt ter versteviging van ons huis.
Zo kan het niet zakken.

Het lag er altijd al en kijk, het is niet beschadigd.
En **toch** was daar een trap.

Wij waren in een sprookje terecht gekomen.

Het was daar beneden wel mooi hè?’

— ‘Behalve die natte gangen, ha, ha!’ lacht Jack.
‘Zullen wij samen een sprookje schrijven over de
magische wereld onder de vloer?’

— ‘Laat maar Jack, ik kan geen verhalen schrijven.
Doe jij dat maar Jack.

Misschien kun je er iets mee verdienen.

Als je maar wel bij ons blijft want we zijn erg blij
met jou.’

Jack lacht tevreden, hij is blij met deze familie.

EINDE.